Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 195 van 1 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN**
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. MAES *loco* advocaat K. VERHAEGEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 1 maart 2021 en verzoekt op 2 maart 2021 een eerste keer om internationale bescherming. Op 9 februari 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.2. Op 21 augustus 2023 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 22 mei 2024 beslist de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek.

Bij arrest nr. X van 24 september 2024 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

Op 27 mei 2025 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

"(…)

A. Feitenrelaas

U, M. W. (°2000), verklaarde in uw eerste verzoek over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashtou en soennitisch moslim. U bent afkomstig uit het dorp Balakhel (regio Wazir), gelegen in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. Hier woonde u samen met uw ouders, vier broers en zus. Na het overlijden van uw paternale oom trouwde u met zijn echtgenote B. M. Zij en haar zoon woonden ook bij jullie. Uw paternale oom werkte voor het nationaal leger en werd gedood door de taliban. U kreeg verder nog twee kinderen met B. M. U ging niet naar school en volgde geen religieuze lessen. U werkte op de velden van uw familie.

Wat verder in het dorp was er een checkpost van het nationaal leger. Uw vader was goed bevriend met de leider van deze checkpost. Deze commandant kwam langs bij jullie thuis om thee te drinken en ook uw vader ging op bezoek bij hem in de checkpost. Daar de checkpost op de hoogte leek te zijn van de geplande aanvallen door de taliban en de taliban telkens een nederlaag kenden, werd uw vader ervan beschuldigd een spion te zijn. Dit vanwege zijn band met de commandant. Op een bepaald moment werd uw vader opgebeld door de taliban. Ze vertelden hem dat hij een spion was en hiermee moest stoppen. Uw vader vertelde hen dat dit niet het geval was en hing op. Vijf of zes dagen later was er opnieuw een aanval op de checkpost en opnieuw werden de taliban verslagen. Hierna werd uw vader voor een twee keer opgebeld door de taliban. Ze uitten dezelfde beschuldigingen. Vervolgens bleef uw vader zo'n tien dagen in het huis. Daarna sprak hij opnieuw af met de commandant. Daar er niets gebeurde, dacht hij dat er geen gevaar meer was. Echter, ongeveer vijftien dagen na het tweede telefoontje ging u met uw vader en twee andere mannen de velden irrigeren. Toen uw vader met de twee mannen hoger gelegen naar het water ging, werden ze benaderd door de taliban. Ze beschuldigden uw vader opnieuw, sloegen hem met de achterkant van hun geweer en namen hem mee. De twee mannen kwamen naar u en vertelden alles. Hierna ging u terug naar huis en legde de situatie uit aan uw moeder. U ging de volgende dag naar de dorpsouderen om hulp te vragen, maar zij stelden niets te kunnen doen. Sindsdien is uw vader vermist en hoorden jullie niets meer van hem.

Ongeveer vijf maanden later was uw jongere broer S. onderweg van de moskee naar huis. Twee mannen gaven hem een brief. Hij gaf die aan uw moeder, en zij gaf die aan uw schoonbroer Mu. om voor te lezen. Er stond geschreven dat Mi. zich moest aansluiten bij de taliban en dat zijn vader een spion was en Mi. ook een spion zou worden. Uzelf heeft deze brief niet gezien. U bleef twee nachten bij uw schoonbroer Mu. Er werd beslist dat het niet veilig meer was voor u en uw broer S. Er werd een stuk land verkocht en een smokkelaar gezocht. Hierna vertrok u samen met uw broer.

*Jullie verlieten Afghanistan in 1399 (omzetting westerse kalender: maart 2020 – maart 2021) en reisden via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Italië en Frankrijk naar België, waar jullie aankwamen op 1 maart 2021. U diende hier een **eerste verzoek** om internationale bescherming in op 2 maart 2021 samen met uw minderjarige broer S. (O.V. x.xxx.xxx). Na uw vertrek vertelde uw moeder nog dat de taliban kwamen vragen naar u en uw broer. Uw moeder zei dat jullie er niet waren en dat het de taliban zijn die haar man en zonen meenamen. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban daar u zich niet aansloot bij hen en vanwege het feit dat uw vader als spion gezien werd.*

Ter staving van dit verzoek legde u volgende documenten voor: uw taskara en die van uw vader en grootvader, een brief omtrent de verkoop van jullie gronden, twee foto's van uw paternale oom in uniform, een foto van uw vader en uw paternale oom en de envelop waarmee deze documenten werden opgestuurd.

Op 9 februari 2023 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de beslissing waarbij u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. U bracht immers geen enkel element naar voren waaruit bleek dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging had, noch dat u een reëel risico liep op het lijden van ernstige schade. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

*Op 21 augustus 2023 diende u een **tweede verzoek** om internationale bescherming in België in. In tussentijd ging u samen met uw broer S. naar Frankrijk. Hier werd een verzoek van u geregistreerd op 13 maart 2023. Het verzoek van uw broer S. werd in Frankrijk geregistreerd op 15 juni 2023. Frankrijk verzocht jullie echter om terug te keren naar België in het kader van de Dublinakkoorden, hetgeen jullie vervolgens deden. Naar*

aanleiding van uw tweede verzoek stelt u dat u uw verhaal wenst aan te passen, daar mensen gezegd hadden om uw profiel te verzwijgen. Zo werkte u in Afghanistan eigenlijk voor de lokale politie en het nationaal verzet. Toen Daesh en de taliban naar uw dorp kwamen, sloot u zich aan bij de lokale politie en werkte er twee jaar tot aan uw vertrek. U herhaalt dat de verdwijning van uw vader wel echt gebeurd is. Toen uw vader ontvoerd werd, kreeg u een dreigtelefoontje van de taliban waarin ze zeiden dat u diende te stoppen met uw werk, anders zou u dezelfde gevolgen dragen als uw vader. Hierna verlieten u en uw broer S. Afghanistan. U vreest bij terugkeer dan ook de taliban omwille van uw eerdere tewerkstelling bij de toenmalige overheid.

Ter staving van uw tweede verzoek legde u in eerste instantie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) volgende documenten neer: uw werkbadge, enkele foto's van u tijdens uw job bij de ANSF, een klacht die u indiende na de verdwijning van uw vader, medische documenten van uw moeder en de envelop waarmee bepaalde documenten naar u werden opgestuurd.

Op 22 mei 2024 verklaarde het CGVS uw tweede asielaanvraag niet-ontvankelijk. U tekende beroep aan tegen deze beslissing, die daaropvolgend door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werd vernietigd in het arrest met nummer 313377 van 24 september 2024. Ook uw jongere broer S. had een beroep ingediend tegen de niet-ontvankelijkheidbeslissing die het CGVS nam volgend op zijn tweede verzoek om internationale bescherming. In het arrest met nummer 313376 kende de RvV hem de vluchtelingenstatus toe. De RvV was in haar vernietigingsarrest van oordeel dat verder onderzoek nodig was naar uw profiel, uw netwerk in Afghanistan en de manier waarop u uw leven invulling geeft tijdens uw verblijf in dit land, alsook of er sprake is van elementen van toegeschreven verwestersing en de mogelijke risico's bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

U werd vervolgens normaals op de diensten van het CGVS gehoord, waarbij u de kans kreeg om uw asielmotieven verder toe te lichten. Daarbij baseert u zich in eerste instantie andermaal op dezelfde vrees die u reeds in het verleden had uiteengezet en verwijst u opnieuw naar de problemen die uw gezin met de taliban heeft gekend, alsook dat u deel hebt uitgemaakt van het verzet tegen de taliban. Bijkomend werpt u op dat u inmiddels vertrouwd bent geraakt met de Belgische cultuur en gewoonten. Bij een terugkeer naar Afghanistan zal u uw leven niet op dezelfde manier kunnen leiden.

In tweede instantie legde u in het kader van uw beroepsprocedure en uw persoonlijk onderhoud op het CGVS bijkomende documenten neer: een tewerkstellingsattest van de arbaki, een getuigenverklaring van ene R., enkele foto's van uzelf in België, loonfiches, een inschrijvingsformulier voor een cursus Nederlands, een deelcertificaat van een gevolgde cursus Nederlands, twee brieven, screenshots van uw sociale mediaprofielen en een requisitorium voor een ambulance d.d. 15/11/2024.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit uw verklaringen komt naar voren dat u zou kampen met een bepaalde vorm van stress die u niet weet te concretiseren, maar die ertoe zou leiden dat u valt (CGVS, p. 13). Op zich betreffen dit slechts blote beweringen die u op geen enkele manier objectief weet te onderbouwen of te attesteren. Daarbij is er voor u geen sprake van enige diagnostisering, dan wel psychologische opvolging of behandeling. U verklaart reeds meermaals beroep te hebben moeten doen op een ambulance. Dienaangaande legt u een enkel requisitorium aangaande een ambulanceoproep op 15 november 2024 neer. Het betreft echter geenszins een inhoudelijk document. Nergens wordt hierin de reden voor deze ambulanceoproep vermeld, noch wordt er objectieve duidelijkheid verschaft of u al dan niet ook effectief naar het ziekenhuis zou zijn gebracht, daar zou zijn opgenomen en behandeld, met welke klachten of symptomen u zich zou hebben gemeld, noch welke behandeling of opvolging noodzakelijk zou zijn geweest. Het ontbreekt u met andere woorden aan de nodige stavingstukken in dit verband.

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd u niettemin erop gewezen dat u te allen tijde een aanvullende pauze kon vragen (CGVS, p. 2). Tevens werd u medegedeeld dat u steeds mocht aangeven indien u een vraag niet begreep of het antwoord op een vraag niet wist. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden, nergens kon worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan u gestelde vragen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u te kennen dat u de vragen en ook de tolk goed had begrepen, alsook dat u alle motieven voor uw verzoek om internationale bescherming goed

had toegelicht (CGVS, p. 17-18). U maakte bovendien geen opmerkingen over betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud, waardoor kan worden verondersteld dat u er ook achteraf van overtuigd bent dat u erin slaagde adequate verklaringen af te leggen tegenover het CGVS.

Bijgevolg werden er u verder geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Hierbij dient vooreerst te worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake de door u beweerde problemen met de taliban, daar u zich niet aansloot bij hen en vanwege het feit dat uw vader als spion gezien werd, waarna hij verdween. U ging niet in beroep tegen deze beslissing en bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Wat om te beginnen de verklaringen betreft die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter verwijst naar deze elementen die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 17 & 20; CGVS, p. 12). Dit is van toepassing op uw verklaringen inzake uw vader, zijn zogezegde verdwijning – de man is inmiddels plots weer opgedoken – en uw vermeende rekrutering door de taliban. Het volstaat niet te verwijzen naar deze eerder als ongeloofwaardig beoordeelde elementen om toch in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus. U haalt geen verdere elementen aan die een nieuw licht werpen op deze vaststellingen. In haar arrest met nummer 313377 dat werd geveld op 24 september 2024, was de RvV eenzelfde oordeel aangedaan.

In de mate dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag bijkomende verklaringen naar voren brengt, meer bepaald dat u voor uw vertrek gedurende een tweetal jaar actief zou zijn geweest als politieagent bij de Afghaanse lokale politie (ALP), dienen de volgende bemerkingen te worden gemaakt (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 17; CGVS, p. 12-14). Vooreerst mag blijken dat u tijdens uw eerste asielprocedure leugenachtige verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw persoonlijke zogenaamde problemen en de zogenaamde reden voor uw vlucht uit uw land van herkomst, alsook de redenen die u ervan zouden weerhouden terug te keren naar Afghanistan. Aldus stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

In deze dient te worden benadrukt dat het in wezen weinig ernstig is te noemen dat u een dergelijk cruciaal aspect betreffende uw asielrelaas, met name dat u in eigen hoedanigheid werkzaam zou zijn geweest voor de vroegere lokale politiediensten, pas voor het eerst in het kader van uw tweede verzoek naar voren brengt. Dat u een dergelijk essentieel element op meerdere momenten gedurende uw eerste asielprocedure geheel onvermeld hebt gelaten, is ontegensprekelijk nefast voor de geloofwaardigheid ervan. Indien u werkelijk actief zou zijn geweest als politieagent en werkelijk een dergelijke activiteit zou hebben uitgeoefend, kan het op geen enkele manier overtuigen dat u dit niet zou hebben opgeworpen bij het indienen van uw eerste verzoek en dat u dit nooit naar voren zou hebben gebracht bij het uiteenzetten van uw asielmotieven. De

vaststelling dat u een dermate belangrijk asielmotief pas zo laat voor het eerst kenbaar maakt, brengt uw alreeds danig aangetaste geloofwaardigheid verder schade toe. Dient hierbij te worden aangestipt dat u uw zogenaamde vroegere werkactiviteiten niet enkel bewust zou hebben achtergehouden, maar dat u dan ook in het kader van uw eerste verzoek manifest zou hebben gelogen over uw dagelijkse bezigheid. Doorheen die procedure hebt u immers steeds stellig verklaard in Afghanistan enkel als landbouwer te hebben gewerkt. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u landbouwer te zijn geweest, verklaringen waarvan u later tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS onderstreepte dat ze correct waren (CGVS, p.3). Ook later tijdens dit persoonlijk onderhoud verklaarde u zonder meer in de landbouw te hebben gewerkt (CGVS, p.11). Wanneer u vervolgens expliciet werd gevraagd of u nog andere jobs dan landbouwer gedaan had in Afghanistan, antwoordde u klaar en duidelijk 'nee' (CGVS, p.11). Het gegeven dat u nu plots op de proppen komt met een zogenaamde carrière bij de lokale politie laat enig opportunisme vermoeden. Uw bijkomende uitleg, namelijk dat men u zou hebben verteld dat u uw werkelijke vermeende werkactiviteiten niet mocht vermelden, raakt in wezen kant noch wal en biedt dus geen enkele vorm van verschoning (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 17).

Er dient te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. Bovendien staat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem verwacht worden dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet en dit van bij aanvang van de asielprocedure. Nogmaals dient te worden benadrukt dat indien u werkelijk politieagent zou zijn geweest in Afghanistan en u hierdoor werkelijk voor uw leven zou dienen te vrezen, het op geen enkele manier kan overtuigen dat u dit doelbewust voor de asielinstanties zou verzwijgen. Uw geloofwaardigheid komt danig verder op de helling te staan, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan deze bijkomende verklaringen.

De door u neergelegde documenten – met name uw werkbadge en enkele foto's – zijn daarbij niet in staat om uw verklaringen te onderbouwen. Aan de voorgelegde documenten, waarmee u uw zogenaamde werkactiviteiten wenst te staven, kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien blijkt uit objectieve informatie (zie de ***COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude*** *van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Wat daarnaast de foto's betreft die u voorlegde ter staving van uw vermeende job, dient opgemerkt te worden dat aan privé-foto's evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Van deze foto's kan dan ook op geen enkele manier in concreto afgeleid worden dat u werkelijk voor de lokale politie werkte. Fotokopies zijn bovendien weinig betrouwbaar gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. De vaststelling dringt zich op dat de door u voorlegde foto's weinig authentiek lijken te zijn. Er rijzen sterke vermoedens dat er met deze documenten werd geknoeid en dat het dus niet om betrouwbare documenten gaat. Zo blijkt dezelfde foto van uw hoofd te worden gebruikt op zowel de badge als op een foto waarop u te zien zou zijn met een wapen naast een andere persoon. Er kan duidelijk worden vastgesteld dat er sprake is van knip- en plakwerk. Uw zogenaamde werkdocumenten zijn met andere woorden niet in staat om uw door ongeloofwaardigheid gekenmerkte verklaringen, namelijk dat u gedurende een tweetal jaar als agent voor de Afghaanse lokale politie zou hebben gewerkt, enigszins te onderbouwen.*

Voorts legde u nog een klachtbrief neer en enkele documenten omtrent de medische toestand van uw moeder. Met de klachtbrief wenste u uw job bij de lokale politie te staven en de problemen die u hierdoor kende. U slaagt hier echter niet in. Zo stelt de brief louter dat u bedreigd werd door de gewapende groepering en dat alle veiligheidsdiensten u hulp moeten bieden. Er wordt dan ook op geen enkele manier verwezen naar uw vermeende job, noch welke bedreigingen u hierdoor zou ontvangen hebben. Bovendien is de

authenticiteit van dergelijke brieven niet gegarandeerd daar ze door iedereen kunnen zijn opgemaakt en een gesolliciteerd karakter kennen. Deze klachtbrief staaft dan ook geenszins uw vermeende job bij de lokale politie, noch een vrees in uw hoofde voor de taliban bij een terugkeer. Dit geldt evenzeer voor de medische documenten van uw moeder. De foto's van haar medische attesten en medicatie zijn tevens amper leesbaar en zeggen helemaal niets over de oorzaak van haar medische problemen. Deze attesten leveren dan ook geen bewijswaarde inzake uw vermeende asielmotieven.

In deze dient te worden toegevoegd dat de RvV eveneens van oordeel is dat er geen enkel geloof kan worden toegeschreven aan uw beweringen als zou u ooit werkelijk deel hebben uitgemaakt van de lokale politie, dan wel het verzet tegen de taliban:

Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, kunnen de voorgelegde nieuwe verklaringen en documenten niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Aangaande de documenten die u bijkomend neerlegde in het kader van de beroepsprocedure, zogezegd betreffende uw vermeende tewerkstelling in Afghanistan, hanteerde de RvV onderstaande argumentatie, die bijgevolg door het CGVS wordt overgenomen:

Bij zijn aanvullende nota van 5 september 2024 voegt verzoeker meerdere documenten ter staving van zijn beweerde werkzaamheden. Het gaat meer bepaald om foto's en een getuigenverklaring (stukken 2-4 bij de aanvullende nota). Wat de foto's van de chef van de arbaki, M. M., betreft, merkt de Raad op dat de foto waarop deze met verzoeker te zien zou zijn reeds werd neergelegd en besproken en waarbij door de verwerende partij als volgt werd opgemerkt: "De vaststelling dringt zich op dat de door u voorlegde foto's weinig authentiek lijken te zijn. Er rijzen sterke vermoedens dat er met deze documenten werd geknoeid en dat het dus niet om betrouwbare documenten gaat. Zo blijkt dezelfde foto van uw hoofd te worden gebruikt op zowel de badge als op een foto waarop u te zien zou zijn met een wapen naast een andere persoon. Er kan duidelijk worden vastgesteld dat er sprake is van knip- en plakwerk." Op een andere foto van een groep van mannen is R. R. te zien, die een getuigenis voorlegde (vergezeld met een kopie van zijn identiteitskaart) en waarin staat opgetekend dat hij en verzoeker twee jaar met M. M. samenwerkten en vochten tegen de taliban in het district Waziri en die verder bevestigt dat verzoekers vader vermist is en dat zijn oom, die soldaat was, door de taliban werd vermoord. De Raad stipt aan dat de voorliggende getuigenis van R. R. een nadrukkelijk en uitgesproken gesolliciteerd karakter vertoont en duidelijk werd opgesteld op vraag en ten behoeve van verzoeker en met het oogmerk om dit aan te wenden in het kader van zijn voorliggend verzoek om internationale bescherming. In dit attest wordt daarenboven slechts op bijzonder algemene wijze het reeds voornoemde gesteld. Los van het gegeven dat het stuk voorkomt als zijnde gesolliciteerd - wat nog niet wil zeggen dat er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht - kan er gelet op de summiere inhoud ervan geen bewijswaarde aan worden gehecht. Bovendien, wat de ter ondersteuning daarvan gevoegde foto betreft, waarop R. R. samen met andere niet-identificeerbare mannen te zien is en los van de vraag of hieruit het waarop R. R. samen met andere niet-identificeerbare mannen te zien is en los van de vraag of hieruit het door R. R. voorgehouden profiel daadwerkelijk kan worden afgeleid, staat verzoeker, noch de man waarvan wordt beweerd dat het M. M. is, hierop afgebeeld. Uit deze enkele foto kan dan ook geenszins worden afgeleid dat R. R. een voormalige collega was van verzoeker en dat zij samenwerkten met M. M.

In het hierboven geciteerde vernietigingsarrest was de RvV daarnaast eveneens van oordeel dat verder onderzoek nodig was naar uw profiel, uw netwerk in Afghanistan en de manier waarop u uw leven invulling geeft tijdens uw verblijf in dit land, alsook of er sprake is van elementen van toegeschreven verwestersing en de mogelijke risico's bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

In de mate dat u bijkomend verwijst naar een vrees bij terugkeer ingevolge uw verblijf in België en het leven dat u in het westen hebt geleid, dienen de volgende opmerkingen worden gemaakt (CGVS, p. 12). Vooreerst moet worden benadrukt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Uit de door u aangereikte en beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden geviseerd of vervolgd. U dient zulks derhalve in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Vooreerst kan in deze worden aangehaald dat u bij het indienen van uw tweede verzoek om internationale bescherming initieel nergens enige melding maakte van een mogelijke vorm van al dan niet gepercipieerde verwestersing in uw hoofde. In het kader van uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde u op geen enkel moment een dergelijk asielmotief, laat staan dat u er een vrees bij terugkeer aan verbond (zie DVZ, Verklaring volgend verzoek). Indien er wat u betreft werkelijk sprake zou zijn van een vorm van verwestersing, waarbij een zekere geïnternaliseerde overtuiging in die mate diepgeworteld zou zijn dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico zou slachtoffer te worden van daden van vervolging, doet het enigszins de wenkbrauwen fronsen dat u dit in eerste instantie nergens opwerpt. Dat u bovendien stellig blijft vasthouden aan reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen en uzelf blijvend een ongeloofwaardig bevonden profiel blijft aanmeten, maakt dat uw algehele geloofwaardigheid zoals hierboven reeds toegelicht, ernstig is aangetast. De vaststelling dat u er niet voor terugdeinst andermaal frauduleuze verklaringen af te leggen, plaatst enige kanttekening bij de door u voorgehouden zogezegde verwestersing of de toegeschreven vorm ervan.

Zoals reeds vermeld, het loutere gegeven dat u enige tijd in het buitenland hebt verbleven, betekent geenszins dat u aanspraak zou kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. In deze dient te worden benadrukt dat u Afghanistan verliet op ongeveer 20- tot 21-jarige leeftijd, aldus als volwassen man. Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan wel degelijk al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen en kan niet worden aangenomen dat u, als soennitisch moslim, hiervan zodanig vervreemd zou zijn geraakt dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Khogyani, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn. Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Het loutere gegeven dat u zich tijdens uw verblijf in België enigszins hebt geïntegreerd, deelneemt aan activiteiten, alsook dat u hier gedurende enige tijd hebt gewerkt en de taal leert is, hoewel lovenswaardig, in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling (CGVS, p. 9-10). Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

De duur van uw verblijf in België is aldus niet van die aard dat kan worden aangenomen dat u dermate bent verankerd in de Belgische samenleving dat u geen sterke voeling meer zou hebben met uw land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u in uw geboortedorp kan rekenen op een ondersteunend netwerk, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Uw echtgenote en kinderen, alsook uw schoonfamilie, zijn tot op heden woonachtig in uw geboortedorp en onder meer uw schoonbroer is er aan het werk (CGVS, p. 4-5). Ook in België bevinden er zich andere Afghanen in uw sociaal netwerk (CGVS, p. 10). Daarbij verklaart u dat uw dagen in Afghanistan in wezen op vrij gelijkaardige wijze invulde zoals u dat nu in België nog doet (CGVS, p. 9).

U stelt dan wel dat u erg veranderd zou zijn door uw verblijf in België en dat dit een terugkeer naar Afghanistan voor u onmogelijk zou maken, maar u slaagt er eigenlijk op niet in om deze zogenaamde veranderingen concreet te duiden (CGVS, p. 12, p. 14-15). In wezen geraakt u niet verder dan slechts te poneren dat er wat u betreft veranderingen zouden hebben plaatsgevonden. Meermaals wordt u gevraagd om deze zogenaamde veranderingen in uw persoon te duiden en te concretiseren, maar eigenlijk herhaalt u enkel dat er veel veranderd zou zijn en dat u vertrouwd zou zijn geraakt met de mensen en, zoals u het verwoordt, 'alles' hier. Wanneer u om verdere toelichting wordt gevraagd, verwijst u slechts naar het gegeven dat u hier een bepaalde vorm van zelfvertrouwen geniet, dat u kan kiezen of u al dan niet naar de moskee

kan gaan, dat u hier activiteiten kan ondernemen met meisjes en dat u hier in het midden van de nacht verschillende types horecazaken kan bezoeken als u daar zin in zou hebben. Dient te worden opgemerkt dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen (bijvoorbeeld kledij, sociale omgang, …) gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Gevraagd of er wat u betreft een specifieke reden voorhanden is die zou maken dat u zich in uw land van herkomst niet zou kunnen aanpassen aan de gewoontes zoals aldaar gehandhaafd, beweert u dat er in Afghanistan geen sprake is van wetten of regelgeving maar dat aanpassing nu eenmaal niet mogelijk is eenmaal men kennis heeft genomen met de levensstandaard in Europa – opmerkelijke verklaringen die geenszins overtuigen. Daar waar u in dit verband nog stelt dat Afghanistan geen vrede kent, kan – los van het gegeven dat de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst niet van dien aard is dat internationale bescherming voor eenieder gerechtvaardigd is (zie tevens infra) – moeilijk worden ingezien in welke mate een bepaalde veiligheidssituatie u persoonlijk enige aanpassing in de weg zou staan. In deze kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. U toont immers op geen enkele manier aan dat deze zaken deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor uw religieuze dan wel politieke overtuiging, uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u deze opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren.

Voorts dient te worden gesteld dat het loutere gegeven dat u in België uw religie niet in strikte zin praktiseert, zo beweert u niet altijd te bidden en tijdens de ramadan het vasten niet nauwgezet na te leven, op geen enkele wijze aangeeft dat deze houding het gevolg zou zijn van een veranderde geloofsopvatting, noch dat u zich in geval van terugkeer niet meer op de daar heersende religieuze gebruiken zou kunnen toeleggen (CGVS, p. 8-9). U bent immers wel degelijk een soennitisch moslim. Daarbij slaagt u er niet in om enigszins aannemelijk te maken dat de verklaarde lossere benadering van uw religieuze beleving is ingegeven door een bepaalde overtuiging, dan wel fundamentele verandering in uw denken. Wanneer u hieromtrent om meer uitleg wordt gevraagd, geraakt u immers niet verder dan de stelling dat het draait om uw eigen keuze en dat niemand u kan dwingen van dergelijke zaken al dan niet te doen. Wat u tot dergelijke keuzes zou hebben bewogen kan u dan weer moeilijk doorleefd weergeven. U beschrijft slechts een enkel voorbeeld van een situatie waarbij u zich in het gezelschap van anderen bevond die tijdens de vastenmaand aan het eten waren en dat u hun voorbeeld dan maar had gevolgd. U toont hiermee bijgevolg allerminst aan dat u niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in uw hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om uw identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van u mag worden verwacht dat u dit opgeeft.

Wanneer er verder wordt gepeild naar een reden die zou maken dat u in het bijzonder zich in Afghanistan niet zou kunnen schikken naar de religieuze regels en gebruiken aldaar, verandert u plots het geweer van schouder door te beweren dat er in uw land van herkomst geen sprake is van rechten voor vrouwen en kinderen (CGVS, p. 9). Om te beginnen kan daarbij moeilijk worden gevolgd dat de uiterst betreurenswaardige positie van vrouwen en kinderen in Afghanistan u als volwassen Pashtoun man ervan zouden weerhouden u te gedragen naar de in Afghanistan gangbare religieuze regels. Wat betreft uw plotse betoog voor vrouwen- en kinderrechten kunnen de volgende bemerkingen worden gemaakt. Opnieuw dringt de vaststelling zich op dat u er doorheen het geheel aan uw verklaringen eigenlijk niet in slaagt om enige doorleefde opvatting wat dit onderwerp betreft aannemelijk te maken en dat u slechts vervalt in algemene, in wezen gratuite, beweringen (CGVS, p. 9, p. 15-17). Het geheel aan uw beweringen aangaande uw positie ten aanzien van vrouwen- en kinderrechten, die u vereenzelvigt met toegang tot onderwijs en vrije kledingkeuze, blijft behoorlijk beperkt. Op de vragen waarom u dit thema zo belangrijk vindt en waarom u dit zo aanbelangt, kan u echter geen overredend antwoord bieden. Dat u daarbij beweert dat de situatie voor vrouwen in Afghanistan ten tijde van de voormalige overheid een was waarin zij alle rechten genoten omdat het voor vrouwen toen enigszins mogelijk was om te studeren en naar het park te gaan, doet bijkomend de wenkbrauwen fronsen. Met het enkele gegeven dat u van mening bent dat vrouwen eigen keuzes moeten kunnen maken en toegang moeten krijgen tot het onderwijs, toont u op zich niet - dat er in uw hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen, temeer daar in de patriarchale Afghaanse samenleving mannen meer vrijheden hebben dan vrouwen. Wat betreft de opmerking die uw raadsman op het einde van het persoonlijk onderhoud opwierp – met name dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan als gezinshoofd zal fungeren en u in deze hoedanigheid actief zal moeten participeren aan de onderdrukking van bijvoorbeeld uw eigen echtgenote (CGVS, p. 19) – dient te worden opgemerkt dat ook met een dergelijke hypothetische stelling niet in concreto wordt aangetoond dat u zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in uw hoofde sprake is van gewijzigd gedrag of een houding die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van uw identiteit.

Wat betreft de screenshots van uw sociale media en hierop door u gedeelde posts, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de hier afgebeelde privéfoto's alleen al door mogelijke enscenering van omstandigheden geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit en oprechtheid van wat wordt afgebeeld. Bovendien maakt het hebben van accounts op sociale media geen fundamenteel recht uit. Overigens zijn de taliban zelf ook op sociale media aanwezig. Het hebben van sociale media op zich is dus geen probleem, wel de inhoud ervan. Daarbij maakt u niet aannemelijk waarom de taliban uw activiteiten op deze platformen op de voet zouden volgen. In casu toont u niet aan dat de inhoud van uw sociale media van die aard is dat het voor u onoverkomelijk zou zijn voor uw identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan deze inhouden te wissen of de volledige accounts te verwijderen. Uit de door u voorgelegde screenshots kan daarenboven nergens een persoonlijke inzet vanuwentwege worden opgemerkt, het betreffen slechts algemeen verspreide en niet-persoonlijke berichten (zie groene farde van het administratief dossier). Daarbij kan nog worden aangestipt dat het loutere beweerde feit dat u eenmalig hebt deelgenomen aan een demonstratie die door de Afghaanse gemeenschap werd georganiseerd, een blote bewering die u geenszins staaft, evenmin blijk geeft van een religieuze of politieke overtuiging. U haalt met andere woorden doorheen het geheel aan uw verklaringen geen elementen aan die persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen gedragingen betreffen waardoor u het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd of vervolgd.

Als laatste dient te worden aangestipt dat het loutere gegeven dat uw jongere broer in België als vluchteling werd erkend, allerminst betekent dat u internationale bescherming dient te worden toegekend. Ieder verzoek om internationale bescherming moet immers afzonderlijk en op individuele wijze worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst en met de individuele elementen die worden aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Uw bewering dienaangaande, namelijk dat u hierdoor nergens anders heen zou kunnen, kan niet worden gevolgd (CGVS, p. 8). Uit uw verklaringen mag daarenboven nergens blijken dat de aan uw broer verleende beschermingsstatus voor u persoonlijk enige wezenlijke veranderingen, op welk vlak dan ook, teweeg zou hebben gebracht. Dat uw ouders, broers en zussen inmiddels Afghanistan zouden hebben verlaten en de gezinsherenigingsprocedure zouden hebben opgestart, betekent daarbij niet dat u in uw land van herkomst niet langer over een netwerk beschikt (zie supra). Dient te worden beklemtoond dat u een volwassen man met eigen gezin bent en dat uw gezin en schoonfamilie hun leven in uw geboortedorp verderzetten. Er zijn daarbij geen indicaties voorhanden dat het gegeven dat uw broer in België als vluchteling werd erkend bij een terugkeer naar Afghanistan voor de taliban een reden zou vormen om u te viseren. Dit betreft een loutere hypothese die u op geen enkele manier weet te onderbouwen. Een vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. Zoals reeds aangehaald, u hebt doorheen uw asielaanvragen op geen enkele manier enigszins aannemelijk weten maken dat u in bijzonder onder aandacht van de taliban zou komen. Dat de afwezigheid van uw broer en familie vragen met zich zou meebrengen en negatief op u zou afstralen, is opnieuw een verklaring die het hypothetische niet overstijgt (CGVS, p. 16, p. 19).

Wat betreft het element dat u zogezegd zou behoren tot een overheidsgezinde familie, dient enige nuance te worden aangebracht. Andermaal dient te worden benadrukt dat u volstrekt ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw eigen vermeende betrokkenheid in de strijd tegen de taliban. Verder beperkt het overheidsgezinde karakter van uw familie zich tot een enkele paternale die voor het Afghaanse leger actief is geweest. De man is echter al jaren voor uw vertrek uit Afghanistan overleden (CGVS, p. 4; CGVS d.d. 5/10/2022, p. 12, p. 13). Daarbij kon u reeds ten tijde van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS weinig over diens werkactiviteiten vertellen en toonde u hierin amper betrokkenheid. U gaf bovendien te kennen dat de familie nooit enige problemen heeft ervaren met de taliban ingevolge de werkactiviteiten en/of de dood van deze oom. De zogezegde problemen die u en uw familie met de taliban zouden hebben ervaren, werden daarbij in het verleden reeds als ongeloofwaardig bestempeld. Daarbij dient te worden vastgesteld dat uw gezin en schoonfamilie zich tot op heden in uw geboortedorp bevinden, zich doorheen de regio verplaatsen en dat zij daar zonder enige problemen in het dagelijkse leven met de taliban in aanraking komen (CGVS, p. 5, p. 6). Het loutere gegeven dat u familie bent van een medewerker van de voormalige overheid is aldus onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Er is geen enkele aanwijzing voorhanden om aan te nemen dat u in de toekomst vervolging zou riskeren omwille van de familieband met uw oom langs vaderszijde.

De door u neergelegde documenten betreffende uw leven in België – met name de foto's van uzelf in België, de loonfiches, het inschrijvingsformulier voor een cursus Nederlands, het deelcertificaat van een gevolgde cursus Nederlands, de twee brieven en de screenshots van uw sociale mediaprofielen – kunnen geen ander zicht werpen op bovenstaande appreciatie. Zoals reeds meermaals benadrukt, betekent het loutere gegeven

dat u gedurende uw verblijf in dit land hebt deelgenomen aan de Belgische samenleving niet per definitie dat er in uw hoofde sprake zou zijn van enige al dan niet gepercipieerde verwestersing die een nood aan internationale bescherming zou rechtvaardigen. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het requisitorium voor een ambulance d.d. 15/11/2024 slechts melding maakt van een oproep voor een ambulance op desbetreffende datum en de dekking van het hiermee gepaarde kostenplaatje nadien, niets meer en niets minder.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

*Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query **Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/*

*PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA **Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/*

default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal

conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

*Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 ***kan uitgaan van of veroorzaakt worden door****: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat* ***dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*** *en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat* ***gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt****(…) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat* ***een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen****.*

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat ***specifiek en individueel*** *van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij* ***op intentionele en gerichte wijze*** *zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet* ***opzettelijk*** *werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).*

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de ***EUAA Country Guidance*** *van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn,* ***tenzij*** *er sprake is van het* ***opzettelijk gedrag van een actor****.*

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie ***EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*** *van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,*

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City *van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de* ***EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*** *van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) , de* ***EUAA Afghanistan – Country Focus*** *van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query* ***Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*** *van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/*

PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA ***Afghanistan – Country Focus*** *van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.*

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/ administration/easo/*

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

***EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van mei 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024 en de EUAA **Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, …) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatrieerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van ***de perceptie verwesterd te zijn****. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.*

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestersing die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u, zoals hierboven omstandig gemotiveerd, geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(…)"

2. Gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 10, derde lid, b), en 13 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/1, § 4, en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Uit een lezing van het verzoekschrift kan met enige welwillendheid worden afgeleid dat verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste middelonderdeel van het zeer lijvig verzoekschrift gaat verzoeker in op het concept 'nieuwe elementen' en past hij dit *in concreto* toe op de nieuwe (juridische) elementen. Concreet geeft hij een theoretische uiteenzetting, met verwijzing naar onder meer rechtspraak van het Hof van Justitie, meent hij dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen blijk geeft te voldoen aan de onderzoeksinstructies die de Raad gaf in diens vernietigingsarrest en gaat hij in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing inzake zijn beweerde nood aan internationale bescherming omwille van zijn vermeende (toegeschreven) verwestering. In een tweede middelonderdeel buigt verzoeker zich over de verplichtingen van de asielinstanties wat onderzoek betreft en de toepasbaarheid van de standaarden onder artikel 3 van het EVRM, in het bijzonder inzake landeninformatie en bewijsstandaarden. In een derde middelonderdeel hekelt verzoeker het tekort aan informatie over de algemene situatie in Afghanistan, censuur en intimidatie van journalisten en burgers en om te kunnen inschatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren. In een vierde middelonderdeel gaat hij in op de *rule of law* in Afghanistan, alsook op het onduidelijk wettelijk kader en de onvoorspelbaarheid van inbreuken. In een vijfde en laatste middelonderdeel gaat hij uitgebreid in op de risico's voor Afghanen ten gevolge van een terugkeer uit Europa als afgewezen asielzoeker.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stukken bij het verzoekschrift.

2.2.2. De verwerende partij legt op 13 mei 2026, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer, waarin gerefereerd wordt aan volgende informatie, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"*, 4 november 2022;
- EUAA, "*Afghanistan Security Situation* ", augustus 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus",* januari 2022;
- EUAA, "*Afghanistan – Country Focus",* december 2023;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan",* mei 2024;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city",* augustus 2022;
- EASO, "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City",* augustus 2020;
- EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals",* augustus 2022;
- UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan",* juni 2023;
- Ceoda, "*COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban",* 14 december 2023;
- EUAA, "*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments",* 2 februari 2024;
- EUAA, "*Afghanistan – Country Focus",* november 2024;
- EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", januari 2026.

2.2.3. Verzoeker maakt op 18 mei 2026, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over aan de Raad, waarin hij de weblink naar verschillende rapporten opneemt en waarbij hij volgende stukken voegt:

- foto's verzoeker (stuk 1);
- foto's relatie (stuk 2);
- verklaring B. L. N. (stuk 3);
- foto's met vrienden (stuk 4).

2.2.4. Verzoeker legt ter terechtzitting, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarbij hij bijkomende verklaringen van vrienden en een lerares voegt (stukken 1-3).

2.3. Beoordeling beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St*. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. In de mate dat verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. Waar verzoeker een schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu* enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Procedurele noden

De Raad wijst op de inhoud van oud artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijk geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St*., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In dit bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

"*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*
Uit uw verklaringen komt naar voren dat u zou kampen met een bepaalde vorm van stress die u niet weet te concretiseren, maar die ertoe zou leiden dat u valt (CGVS, p. 13). Op zich betreffen dit slechts blote beweringen die u op geen enkele manier objectief weet te onderbouwen of te attesteren. Daarbij is er voor u geen sprake van enige diagnostisering, dan wel psychologische opvolging of behandeling. U verklaart reeds meermaals beroep te hebben moeten doen op een ambulance. Dienaangaande legt u een enkel requisitorium aangaande een ambulanceoproep op 15 november 2024 neer. Het betreft echter geenszins een inhoudelijk document. Nergens wordt hierin de reden voor deze ambulanceoproep vermeld, noch wordt er objectieve duidelijkheid verschaft of u al dan niet ook effectief naar het ziekenhuis zou zijn gebracht, daar zou zijn opgenomen en behandeld, met welke klachten of symptomen u zich zou hebben gemeld, noch welke behandeling of opvolging noodzakelijk zou zijn geweest. Het ontbreekt u met andere woorden aan de nodige stavingstukken in dit verband.
Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd u niettemin erop gewezen dat u te allen tijde een aanvullende pauze kon vragen (CGVS, p. 2). Tevens werd u medegedeeld dat u steeds mocht aangeven indien u een vraag niet begreep of het antwoord op een vraag niet wist. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden, nergens kon worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de

aan u gestelde vragen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u te kennen dat u de vragen en ook de tolk goed had begrepen, alsook dat u alle motieven voor uw verzoek om internationale bescherming goed had toegelicht (CGVS, p. 17-18). U maakte bovendien geen opmerkingen over betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud, waardoor kan worden verondersteld dat u er ook achteraf van overtuigd bent dat u erin slaagde adequate verklaringen af te leggen tegenover het CGVS.
Bijgevolg werden er u verder geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze, bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van het UNHCR van februari 2022, waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asieldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen, en naar de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan - Update I*" van het UNHCR van februari 2023, waarin wordt opgeroepen om Afghaanse onderdanen voorlopig niet terug te sturen naar Afghanistan.

De Raad wijst er in eerste instantie op dat de verwerende partij bij aanvullende nota van 13 mei 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft de EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te analyseren.

Dat het UNHCR in het kader van een intervisie van NANSEN heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan en dat uit de NANSEN-intervisie volgt dat meer gewicht moet worden toegekend aan de richtlijnen van het UNHCR dan aan deze van de EUAA nu deze laatste op beperkte en inmiddels verouderde informatie gebaseerd zijn, zoals verzoeker aanvoert in voorliggend verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen. In zoverre verzoeker argumenteert dat er meer waarde moet worden gehecht aan de richtlijnen van het UNHCR dan aan de richtsnoeren van de EUAA, herinnert de Raad eraan dat zowel de richtlijnen van het UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: "*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming*."

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van het UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen, zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik

van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.3.7. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 27 mei 2025, getiteld "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*", waarbij zijn huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard, in de zin van oud artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347) of voor subsidiaire bescherming, in de zin van oud artikel 48/4 van Vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347, in aanmerking komen.

2.3.9. Vooreerst merkt de Raad op dat, voor zover verzoeker in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek enerzijds blijft vasthangen aan bepaalde verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en anderzijds voor het eerst aanhaalt dat hij in Afghanistan werkte voor de lokale politie en het nationaal verzet en hij hierdoor problemen kende, er bij arrest nr. 313 377 van 24 september 2024 reeds op definitieve wijze werd geoordeeld dat aan dit relaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift voorts geen enkel verweer tegen de nogmaals vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas in de bestreden beslissing. Dit motief blijft dan ook onverminderd gehandhaafd.

2.3.10. Verder haalt verzoeker in het kader van zijn huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming een vrees ten aanzien van Afghanistan aan omwille van zijn verblijf in Europa en een (toegeschreven) verwestering/normoverschrijding.

Verzoeker haalde deze vrees voor het eerst aan in het kader van de beroepsprocedure tegen de eerste beslissing van de commissaris-generaal van 22 mei 2024, waarbij zijn tweede beschermingsverzoek niet-ontvankelijk werd verklaard.

Bij arrest nr. 313 377 van 24 september 2024 werd deze beslissing vernietigd, omdat de Raad van mening was dat er verder onderzoek diende te gebeuren naar verzoekers profiel, zijn netwerk in Afghanistan, de manier waarop hij zijn leven invulling geeft tijdens zijn verblijf in België, alsook of er sprake is van elementen van toegeschreven verwestersing en de mogelijke risico's bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, opdat zou kunnen worden nagegaan of de in verzoekers hoofde aanwezige risicobepalende factoren, cumulatief beschouwd, voldoende zijn om te besluiten dat voor verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen onder meer omwille van (toegeschreven) verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding in het buitenland, samen gezien met het eventuele risicoprofiel ontleend aan zijn profiel als broer van een in België erkende vluchteling en als familielid van een voormalig ANSF-medewerker.
De Raad oordeelt, gelet op hetgeen volgt, dat de verwerende partij een dergelijk en afdoend onderzoek voerde in de thans bestreden beslissing en besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt een nood aan internationale bescherming te hebben omwille van zijn verblijf in Europa en/of een (toegeschreven) verwestering/normoverschrijding.

2.3.10.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de *sharia* op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-facto*regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA*, "Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de '*civic space'* is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en *up-to-date* informatie over het land te krijgen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-facto*administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik, waarbij gewag wordt gemaakt van een toegenomen repressie in 2025 (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft *de-facto*regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het *'Taliban General Directorate of Intelligence'* (GDI) en een aantal *de-facto*staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 21). Het MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en buren), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-facto*regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan - Country Focus,* januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de-facto*autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de *American University of Afghanistan* hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de-facto*autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136). Het MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-facto*talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol

heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de-facto*autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de-facto*regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkennen tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 24).

De *de-facto*autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de-facto*regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de-facto*staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van het MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de-facto*autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de

exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. Het MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 30).

In de periode van 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft '*zina*'– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot '*qisas*'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot '*hudud*'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130). Volgens de lokale mediabron *Hasht-e-Subh*, op basis van cijfers van het *de-facto*Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet-naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 43-44). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de *de-facto*politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

Op 4 januari 2026 is het Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken (‘*De Mahakumu Jazaai Osulnama*’), ondertekend door de opperste leider Haibatullah Akhundzada en verspreid onder de rechtbanken op provinciaal niveau in heel Afghanistan, uitgevaardigd. Volgens Rawadari legaliseert het wetboek discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestatie en straffen. In het Wetboek worden geen minimum- of maximumstraffen bepaald en wordt een onafhankelijk onderzoek ter bewijsvoering van strafbare feiten afgeschaft en worden ‘bekentenissen’ en ‘getuigenverklaringen’ de belangrijkste bewijsmiddelen. Aanhangers van de Hanafi-school worden beschreven als moslims terwijl leden van andere stromingen en geloofsovertuigingen worden omschreven als ketters (‘*mubtadeh*’). Om het algemeen belang te dienen, is het doden van overtreders, met inbegrip van personen die valse geloofsovertuigingen hebben strijdig met de islam of personen die anderen uitnodigen tot dergelijke overtuigingen, toegestaan met de toestemming van de “*Imam*”. Ook wordt bespotting en het belachelijk maken van islamitische regelgeving strafbaar gesteld. Aanhangers van de Hanafi-school worden niet toegestaan hun geloof te verlaten, en indien bewezen voor een rechter, kunnen zij omwille van dit feit veroordeeld worden tot een gevangenisstraf. Een ‘rebel’ (‘*baghi*’) wordt gedefinieerd als iemand die ‘ernaar streeft corruptie te verspreiden’ en het wetboek bepaalt dat hun schade openbaar is en zij niet kunnen hervormd worden zonder gedood te worden. Artikel 4, clausule 6, van het Wetboek bepaalt dat elke moslim, wanneer getuige van zondaars die een zonde begaan, mag overgaan tot bestraffing. Dansen en het kijken naar dansen wordt strafbaar gesteld en het Wetboek roept op tot vernietiging van plaatsen van corruptie. Elke persoon aanwezig bij een bijeenkomst van corruptie is medeplichtig aan de daad van corruptie. Daarnaast verdeelt artikel 9 van het Wetboek de samenleving in feite in vier categorieën: geleerden (‘*ulama*’), de elite (‘*ashraf*’), de middenklasse en de lagere klasse. Wanneer een misdrijf wordt begaan, wordt het soort en de zwaarte van de straf niet bepaald op grond van de aard van het gepleegde misdrijf, maar op basis van de sociale status van de dader. Ook wordt in het wetboek het woord ‘slaaf’ (‘*ghulam*’) en ‘meester” (‘*badaar*’) vermeld. Een ‘*hadd*’-straf kan worden uitgevoerd door een imam en een ‘*tazir*’-straf kan worden uitgevoerd door een echtgenoot of een ‘meester’. Artikel 18 van het Wetboek, alsook andere artikelen, schrijft de straf van geseling voor. Daarnaast zijn er een aantal bepalingen die de onderdrukking van de vrije meningsuiting tot gevolg hebben alsook het criminaliseren van oppositie tegen en kritiek op de taliban. Verder bepaalt het Wetboek dat alleen als de man de vrouw met een stok slaat en deze daad leidt tot ernstig letsel, zoals ‘een wond of blauwe plekken’, en de vrouw dit voor een rechter kan bewijzen, de man wordt veroordeeld tot vijftien dagen gevangenisstraf. Andere vormen van fysiek geweld, psychologisch geweld en seksueel geweld tegen vrouwen zijn niet expliciet verboden in het Wetboek. Voorts worden, in geval een vrouw herhaaldelijk naar het huis van haar vader of andere familieleden gaat zonder toestemming en niet terugkeert ondanks het verzoek hiertoe van haar echtgenoot, de vrouw en elk lid van haar familie en verwanten die haar hebben verhinderd naar het huis van haar echtgenoot te gaan, beschouwd als misdadiger en veroordeeld tot een gevangenisstraf (Rawadari, “*Press Release Regarding the Implications of the “The Criminal Procedure Code for Courts” Issued by the Taliban*”, 22 januari 2026).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 20; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 25; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om ‘immorele inhoud’ te bestrijden (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie *(“Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud”* te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116 en EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan*, “Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de-facto*regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLOnews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens *Der Spiegel* werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werd. Volgens het Duitse *Tagesschau* hebben de *de-facto*autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44- 45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssekretariat für Migration (SEM) "*Focus Afghanistan. Return from abroad*" van 14 februari 2025, waarnaar de "*EUAA, Afghanistan: Country Focus*", van januari 2026 aangehaald door de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het "*Immigration Department*", dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook

verantwoordelijk voor andere *checkpoints* aan de grens. Op de luchthaven wordt een *screening* uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de *de-facto*regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de-facto*autoriteiten. In 2024 had slechts 2% van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5% van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een *taskara*, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de-facto*autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is het IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de-facto*overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de-facto*overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon

terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of buren omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geviseerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht 'besmet' te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn 'verloren' en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift lijkt te impliceren, worden bijgetreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan"*, mei 2024, p. 57-61).

2.3.10.2. *In casu* stelt de Raad vast dat er reeds enig voorbehoud kan worden gemaakt bij verzoekers beweerde nood aan internationale bescherming als terugkeerder uit het Westen omwille van een (toegeschreven) verwestering/normoverschrijding.

Enerzijds wijst de Raad erop dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaringen aflegde die niet geloofwaardig werden bevonden, dat hij in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek deels bleef vasthangen aan deze verklaringen en deels nieuwe verklaringen aflegde die bij arrest nr. 313 377 van 24 september 2024 definitief ongeloofwaardig werden bevonden en dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud *d.d.* 9 mei 2025, dat werd afgenomen naar aanleiding van de vernietiging van de beslissing waarbij zijn tweede beschermingsverzoek een eerste keer niet-ontvankelijk werd verklaard, bleef vasthouden aan deze ongeloofwaardige verklaringen. De vaststelling dat verzoeker er doorheen zijn verschillende verzoeken om internationale bescherming niet voor terugdeinst fraudeleuze verklaringen af te leggen, zorgt ervoor dat zijn algemene geloofwaardigheid ernstig wordt aangetast en plaatst enige kanttekening bij de door hem voorgehouden vrees omwille van zijn (toegeschreven) verwestering. Anderzijds kan niet worden ontkend dat verzoeker tijdens zijn tweede verzoek om internationale bescherming initieel geen melding maakte van zijn vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering/normoverschrijding. In het kader van zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken *d.d.* 6 oktober 2023 vermeldde verzoeker op geen enkel moment een dergelijk asielmotief, laat staan dat hij er een vrees bij terugkeer aan verbond (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' *d.d.* 6 oktober 2023). Hij maakte hier, zo weze herhaald, pas melding van in het kader van de beroepsprocedure tegen de eerste beslissing van de commissaris-generaal van 22 mei 2024, waarbij zijn tweede beschermingsverzoek niet-ontvankelijk werd verklaard. Waar verzoeker in het verzoekschrift insinueert dat de verwerende partij ook hiervoor verantwoordelijkheid draagt, benadrukt de Raad dat het verzoeker is die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of ernstige schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Verzoeker kan dan weer wel gevolgd worden dat er, gelet op het tijdsverloop tussen het indienen van zijn tweede verzoek om internationale bescherming en zijn eerste beroepsprocedure naar aanleiding van dit tweede verzoek, een nieuwe vrees voor vervolging kan ontstaan zijn, zeker in de context van verwestering/normoverschrijding. In ieder geval wijst dit alles er wel op dat verzoeker zich er pas ten vroegste na 6 oktober 2023 van bewust was dat hij een vrees koestert ten aanzien van Afghanistan omwille van zijn (toegeschreven) verwestering/normoverschrijding door verblijf in het Westen. Indien er in hoofde van verzoeker eerder reeds sprake was geweest van een vorm van verwestering/normoverschrijding, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij dit reeds eerder zou hebben aangehaald. Ook deze vaststelling relativeert verzoekers vrees reeds in zekere mate.

Bovendien maakt verzoeker met zijn verklaringen en stukken niet concreet aannemelijk dat er bij een terugkeer naar Afghanistan in zijn hoofde sprake is van een vrees voor vervolging omwille (gepercipieerde) verwestering/normoverschrijding.

De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de aldaar geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl en/of blootstelling aan normen en waarden hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviseerd/vervolgd.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in Europa van meer dan vijf jaar een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen. Dat het verblijf van verzoeker, thans zesentwintig jaar, van meer dan vijf jaar één vijfde van zijn leven betreft, zoals in het verzoekschrift wordt aangehaald, doet hier geen afbreuk aan.

Verzoeker is een volwassen man die in het jaar 2000 werd geboren en die in 2020 of 2021 Afghanistan verliet. Verzoeker, twintig of eenentwintig jaar ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan, was toen aldus meerderjarig. Bijgevolg dient besloten te worden dat verzoeker door zijn jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij zijn vertrek uit Afghanistan wel degelijk al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat men wettelijk gezien volwassen is vanaf de leeftijd van achttien jaar, maar dat dit niet betekent dat de adolescentie op die leeftijd reeds voorbij is, oordeelt de Raad dat, zelfs indien verzoeker op zijn twintig of eenentwintig jaar nog in ontwikkeling was, hij het grootste deel van zijn vormende jaren in Afghanistan doorbracht en zich de Afghaanse waarden en normen eigen heeft kunnen maken. Bovendien blijkt verzoeker afkomstig te zijn uit de provincie Khogyani,

waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden hem volledig onbekend zijn. In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat dit argument voorbijgaat aan de machtsovername van de taliban in augustus 2021, waardoor de situatie volledig is veranderd. De Raad benadrukt dat hier geenszins wordt beweerd dat de situatie sinds de machtsovername in augustus 2021 volledig hetzelfde is als de situatie in regio's die voor augustus 2021 reeds onder controle van de taliban stonden. Echter, het feit dat verzoeker afkomstig is uit een regio die reeds door de taliban werd bezet voor zijn vertrek, houdt wel degelijk in dat religieuze en conservatieve normen en waarden van de taliban hem niet volledig onbekend zijn. Daarenboven blijkt nog dat verzoeker in Afghanistan beschikt over een ondersteunend netwerk, waarmee hij nog in contact staat, dat hem kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij hij zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na de machtsovername en tot op heden. Hoewel verzoeker verklaart dat zijn ouders, broers en zussen ondertussen Afghanistan hebben verlaten om gezinshereniging te bekomen met zijn jongere broer die in België als vluchteling erkend is, blijkt uit zijn verklaringen eveneens dat zijn echtgenote, kinderen en schoonfamilie tot op heden woonachtig zijn in zijn geboortedorp Balakhel en dat onder meer zijn schoonbroer er aan het werk is (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4-5). In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij bij terugkeer het gezinshoofd zal zijn en zijn vrouw en kinderen geen beschermingsrol zullen kunnen opnemen, alsook dat hij enkel over zijn schoonbroer sprak, maar zijn vrouw weer onderdeel van zijn gezin zal uitmaken bij terugkeer naar Afghanistan. Dat verzoeker bij terugkeer opnieuw het gezinshoofd zal worden van zijn gezin, neemt niet weg dat zijn vrouw en kinderen hem zouden kunnen helpen om hem wegwijs te maken in de in Afghanistan thans geldende normen. In die zin, eerder dan in de zin dat zij hem financieel of materieel zouden ondersteunen, moeten zij gezien worden als een ondersteunend netwerk voor verzoeker. Dat zijn vrouw en kinderen niet langer deel zouden uitmaken van het gezin van zijn schoonbroer wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst, neemt voorts niet weg dat verzoekers schoonbroer in verzoekers geboortedorp Balakhel woonachtig is en er werkt, waardoor verzoeker ook bij hem terecht zou kunnen om informatie te krijgen over de huidige regels in Afghanistan en specifiek zijn eigen regio. Verder, wat betreft de verwijzing in de bestreden beslissing, bij de bespreking van zijn netwerk, naar het feit dat verzoeker in België contact heeft met verschillende Afghanen, merkt de Raad op dat dit niet zo zeer werd vermeld met het idee dat verzoeker bij hen zou kunnen informeren over de in Afghanistan geldende regels, doch wel om aan te geven dat hij door deze contacten vertrouwd blijft met de Afghaanse waarden en normen in het algemeen. Er is tot slot inderdaad een wezenlijk verschil tussen het informeren naar geldende regels en die daadwerkelijk toepassen, maar verzoeker maakt – gelet op het voorgaande en hetgeen volgt – niet aannemelijk dat hij dit niet zou kunnen. Het gestelde in de bestreden beslissing als zou verzoeker verklaard hebben dat hij zijn dagen in Afghanistan op vrij gelijkaardige wijze invulde als hoe hij dit nu in België doet, acht de Raad overtollig zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

Verder stelt verzoeker dat hij in België geïntegreerd is, dat hij hier gedurende enige tijd heeft gewerkt, dat hij de Nederlandse taal leert en dat hij deelneemt aan sociale activiteiten met zijn vrienden van verschillende origine, zoals op café en naar de discotheek gaan en naar het strand gaan in een short. Verzoeker voegt doorheen de verschillende fases van zijn beschermingsverzoek foto's toe van hemzelf in België, alsook loonfiches, een inschrijvingsformulier voor een cursus Nederlands en een deelcertificaat van een gevolgde cursus Nederlands. Ook legt hij brieven neer van zijn leerkracht Nederlands, die verklaren dat hij respectvol was, goed meewerkte en een doorzetter is en brieven van vrienden, waarin wordt gewezen op zijn goede integratie, het feit dat hij goed Nederlands zou spreken, zeer respectvol is en goed zorg draagt voor zijn jongere broer. De Raad wijst erop dat dit alles aantoont dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, zelfredzaam is en in zijn levensonderhoud voorziet, wat lovenswaardig is, doch dat dit, rekening houdend ook met hetgeen hierna volgt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering/normoverschrijding. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn job en sociale contacten bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Dat hij inmiddels het Nederlands in enige mate beheerst, maakt nog niet dat hij zijn moedertaal niet langer zou beheersen en uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt bovendien dat verzoeker zich, ook ter terechtzitting, nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Voorts stelt verzoeker in zijn aanvullende nota *d.d.* 18 mei 2026 en ter terechtzitting dat hij een relatie heeft gehad in België met een Afghaanse vrouw, waardoor hij zich lijnrecht gedroeg met de Afghaanse gewoontes en de *sharia*-wetgeving van de taliban. Hij voegt ook verschillende foto's bij deze nota waarop hij te zien is met een vrouw die een *hijab* draagt. Gelet op het feit dat er enkel een vrouw wordt afgebeeld op deze foto's dit nergens anders wordt herhaald, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het gestelde in de aanvullende nota, dat het om een relatie met mannen gaat, werd opgenomen door onzorgvuldig kopieer- en

plakwerk van verzoekers advocaat. Bijgevolg wordt deze passage verder buiten beschouwing gelaten. Wat de beweerde relatie betreft, merkt de Raad op dat deze geenszins kan gestaafd worden door enkele foto's waarop verzoeker met een vrouw te zien is. Aangenomen dat verzoeker in België daadwerkelijk een liefdesrelatie heeft onderhouden met een niet nader geïdentificeerde vrouw, slaagt hij er – mede gelet op hetgeen hier verder ook wordt over gesteld – echter niet in afdoende aannemelijk te maken dat deze feitelijke relatie, of zijn kijk op relaties in het algemeen, van die aard is dat hieruit een beschermingsnood voortvloeit. Daargelaten het ontbreken van (afdoende) bewijs omtrent deze beweerde en inmiddels afgelopen relatie, toont verzoeker hiermee nog geenszins aan dat hij door deze relatie met een Afghaanse vrouw blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen dat hij onder de negatieve aandacht van de taliban komten niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Tot slot maakt verzoeker niet aannemelijk dat de taliban hiervan op de hoogte is en geeft hij ter terechtzitting zelf mee dat zijn familie, noch schoolfamilie hiervan op de hoogte is.
Ook wijst verzoeker erop dat hij op sociale media zit en legt hij verschillende *screenshots* neer van *posts* die hij deelde via zijn sociale media. Gelet op hetgeen volgt wordt zowel ingegaan op het feit dat hij sociale media heeft als op de inhoud hiervan en wordt geenszins naast de kwestie geantwoord door enkel op dit eerste aspect te focussen. De Raad treedt de commissaris-generaal vooreerst bij dat het hebben van sociale media geen fundamenteel recht is en dat dit hoe dan ook geen probleem vormt in Afghanistan, gelet op het feit dat de taliban hier zelf over beschikken, maar dat wel de inhoud ervan voor problemen kan zorgen. Wat betreft de *screenshots* van concrete *posts* op sociale media, merkt de Raad vooreerst op dat deze, naar hun aard, eenvoudigweg kunnen worden gemanipuleerd, in scène kunnen worden gezet en op aanvraag kunnen zijn verstuurd. De Raad voegt hieraan toe dat de in deze *posts* afgebeelde privéfoto's alleen al door mogelijke enscenering van omstandigheden geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit en oprechtheid van wat wordt afgebeeld. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat er geen duiding wordt gegeven waarop dit argument is gebaseerd, benadrukt de Raad dat dit voortvloeit uit de aard van de neergelegde stukken en dient eveneens gewezen te worden op het feit dat verzoekers algemene geloofwaardigheid doorheen zijn procedures tot het bekomen van internationale bescherming reeds ernstig werd aangetast (zie *supra*). Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk waarom de taliban zijn activiteiten op deze platformen op de voet zouden volgen. Verzoeker toont ook niet aan dat de inhoud van zijn sociale media van die aard is dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn voor zijn identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan deze inhouden te wissen of de volledige accounts te verwijderen. Bovendien kan uit de voorgelegde *screenshots* nergens een persoonlijke inzet van verzoeker worden opgemerkt; het betreffen slechts algemeen verspreide en niet-persoonlijke berichten. In deze stipt de Raad nog aan dat de loutere en niet gestaafde bewering dat hij eenmalig zou hebben deelgenomen aan een demonstratie die door de Afghaanse gemeenschap werd georganiseerd evenmin blijk geeft van een religieuze of politieke overtuiging. De Raad besluit, samen met de verwerende partij, dat verzoeker, mede gelet op wat volgt, hier geen elementen aanhaalt die persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen gedragingen betreffen waardoor hij het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd of vervolgd te worden wegens gepercipieerde verwestering of normoverschrijding.

Vervolgens, wat betreft verzoekers bewering dat hij in België veel veranderd is, treedt de Raad volgende pertinente overwegingen van de bestreden beslissing bij:

"*U stelt dan wel dat u erg veranderd zou zijn door uw verblijf in België en dat dit een terugkeer naar Afghanistan voor u onmogelijk zou maken, maar u slaagt er eigenlijk op niet in om deze zogenaamde veranderingen concreet te duiden (CGVS, p. 12, p. 14-15). In wezen geraakt u niet verder dan slechts te poneren dat er wat u betreft veranderingen zouden hebben plaatsgevonden. Meermaals wordt u gevraagd om deze zogenaamde veranderingen in uw persoon te duiden en te concretiseren, maar eigenlijk herhaalt u enkel dat er veel veranderd zou zijn en dat u vertrouwd zou zijn geraakt met de mensen en, zoals u het verwoordt, 'alles' hier. Wanneer u om verdere toelichting wordt gevraagd, verwijst u slechts naar het gegeven dat u hier een bepaalde vorm van zelfvertrouwen geniet, dat u kan kiezen of u al dan niet naar de moskee kan gaan, dat u hier activiteiten kan ondernemen met meisjes en dat u hier in het midden van de nacht verschillende types horecazaken kan bezoeken als u daar zin in zou hebben. Dient te worden opgemerkt dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen (bijvoorbeeld kledij, sociale omgang, …) gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Gevraagd of er wat u betreft een specifieke reden voorhanden is die zou maken dat u zich in uw land van herkomst niet zou kunnen aanpassen aan de gewoontes zoals aldaar gehandhaafd, beweert u dat er in Afghanistan geen sprake is van wetten of regelgeving maar dat aanpassing nu eenmaal niet mogelijk is eenmaal men kennis heeft genomen met de levensstandaard in Europa* – […] *verklaringen die geenszins overtuigen. Daar waar u in dit verband nog stelt dat Afghanistan geen vrede kent, kan – los van het gegeven dat de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst niet van dien aard is dat internationale bescherming voor eenieder gerechtvaardigd is (zie tevens infra) – moeilijk worden ingezien in welke mate een bepaalde veiligheidssituatie u persoonlijk enige aanpassing in de weg zou staan. In deze kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn.*

Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. U toont immers op geen enkele manier aan dat deze zaken deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor uw religieuze dan wel politieke overtuiging, uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u deze opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren."

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat de verwerende partij zijn verklaring, dat aanpassen niet mogelijk is eenmaal men kennis heeft genomen van de levensstandaard in Europa, wel erg bijzonder samenvat en geenszins verduidelijkt waarom deze verklaring niet kan overtuigen, wijst de Raad op volgende passage uit de notities van zijn laatste persoonlijk onderhoud: "*Als u zou terugkeren naar Afghanistan, dan zou u niet op café kunnen gaan om 2u 's nachts en u zou zich moeten aanpassen aan het leven en de gewoontes daar. Is er een specifieke reden waarom u dat niet zou lukken? Teruggaan naar daar... hoe is het mogelijk? Er is geen vrede daar. Er zijn geen wetten of regelgeving daar. Als iemand hier heeft gewoond en de gewoontes van hier heeft geleerd, de levensstandaard. Hoe kan die persoon dan terug naar zo'n plek om er te wonen?*" (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 9 mei 2025, p. 15). Gelet op de vraagstelling en het verstrekte antwoord, ziet de Raad niet in hoe de verwerende partij verzoekers verklaring verkeerd zou hebben begrepen. Verzoeker biedt hierover ook geen verdere verduidelijking in het verzoekschrift. Voorts benadrukt de Raad dat deze verklaring wel degelijk niet kan overtuigen, gelet op het feit dat verzoeker er op geen enkele wijze in slaagt te concretiseren hoe hij veranderd is sinds zijn verblijf in België of elementen aanhaalt waarmee hij, gelet op hetgeen de commissaris-generaal hierover stelde, niet aannemelijk maakt verwesterd te zijn of als dusdanig gepercipieerd te worden en vervolging op grond van gepercipieerde verwestering/normoverschrijding te riskeren.

Vervolgens, specifiek wat betreft verzoekers verklaringen dat hij zijn religie in België niet in strikte zin praktiseert en zijn visie op vrouwen- en kinderrechten, overweegt de commissaris-generaal met recht het volgende:

"*Voorts dient te worden gesteld dat het loutere gegeven dat u in België uw religie niet in strikte zin praktiseert, zo beweert u niet altijd te bidden en tijdens de ramadan het vasten niet nauwgezet na te leven, op geen enkele wijze aangeeft dat deze houding het gevolg zou zijn van een veranderde geloofsopvatting, noch dat u zich in geval van terugkeer niet meer op de daar heersende religieuze gebruiken zou kunnen toeleggen (CGVS, p. 8-9). U bent immers wel degelijk een soennitisch moslim. Daarbij slaagt u er niet in om enigszins aannemelijk te maken dat de verklaarde lossere benadering van uw religieuze beleving is ingegeven door een bepaalde overtuiging, dan wel fundamentele verandering in uw denken. Wanneer u hieromtrent om meer uitleg wordt gevraagd, geraakt u immers niet verder dan de stelling dat het draait om uw eigen keuze en dat niemand u kan dwingen van dergelijke zaken al dan niet te doen. Wat u tot dergelijke keuzes zou hebben bewogen kan u dan weer moeilijk doorleefd weergeven. U beschrijft slechts een enkel voorbeeld van een situatie waarbij u zich in het gezelschap van anderen bevond die tijdens de vastenmaand aan het eten waren en dat u hun voorbeeld dan maar had gevolgd. U toont hiermee bijgevolg allerminst aan dat u niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in uw hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om uw identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van u mag worden verwacht dat u dit opgeeft.*
Wanneer er verder wordt gepeild naar een reden die zou maken dat u in het bijzonder zich in Afghanistan niet zou kunnen schikken naar de religieuze regels en gebruiken aldaar, verandert u plots het geweer van schouder door te beweren dat er in uw land van herkomst geen sprake is van rechten voor vrouwen en kinderen (CGVS, p. 9). Om te beginnen kan daarbij moeilijk worden gevolgd dat de uiterst betreurenswaardige positie van vrouwen en kinderen in Afghanistan u als volwassen Pashtoun man ervan zouden weerhouden u te gedragen naar de in Afghanistan gangbare religieuze regels. Wat betreft uw plotse betoog voor vrouwen- en kinderrechten kunnen de volgende bemerkingen worden gemaakt. Opnieuw dringt de vaststelling zich op dat u er doorheen het geheel aan uw verklaringen eigenlijk niet in slaagt om enige doorleefde opvatting wat dit onderwerp betreft aannemelijk te maken en dat u slechts vervalt in algemene, in wezen gratuite, beweringen (CGVS, p. 9, p. 15-17). Het geheel aan uw beweringen aangaande uw positie ten aanzien van vrouwen- en kinderrechten, die u vereenzelvigt met toegang tot onderwijs en vrije kledingkeuze, blijft behoorlijk beperkt. Op de vragen waarom u dit thema zo belangrijk vindt en waarom u dit zo aanbelangt, kan u echter geen overredend antwoord bieden. Dat u daarbij beweert dat de situatie voor vrouwen in Afghanistan ten tijde van de voormalige overheid een was waarin zij alle rechten genoten omdat het voor vrouwen toen enigszins mogelijk was om te studeren en naar het park te gaan, doet bijkomend de wenkbrauwen fronsen. Met het enkele gegeven dat u van mening bent dat vrouwen eigen keuzes moeten kunnen maken en toegang moeten krijgen tot het onderwijs, toont u op zich niet - dat er in uw hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen, temeer daar in de patriarchale Afghaanse samenleving mannen meer vrijheden hebben dan vrouwen. Wat betreft de opmerking die uw raadsman op het einde van het persoonlijk onderhoud opwierp – met name dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan als gezinshoofd zal fungeren en u in deze

hoedanigheid actief zal moeten participeren aan de onderdrukking van bijvoorbeeld uw eigen echtgenote (CGVS, p. 19) – dient te worden opgemerkt dat ook met een dergelijke hypothetische stelling niet in concreto wordt aangetoond dat u zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in uw hoofde sprake is van gewijzigd gedrag of een houding die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van uw identiteit."

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij bij het commissariaat-generaal niet bevraagd werd over zijn visie op de islam, de Koran en zijn toepassing ervan of over die van de taliban, stelt de Raad vast dat uit een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van 9 mei 2025 blijkt dat er wel vragen gesteld werden die hier naar peilden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 9 mei 2025, p. 8-9). Het is juist omdat verzoeker zelf beperkte verklaringen hierover aflegde en uiteindelijk het geweer van schouder veranderde (zie overwegingen inzake vrouwen- en kinderrechten), dat hier geen bijkomende vragen over werden gesteld. Verder benadrukt verzoeker dat menselijkheid de determinerende waarde is die aan de grondslag van zijn geloof ligt en verwijst hij naar zijn verklaringen hierover tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 9 mei 2025. Hij werkt deze verklaring evenwel onvoldoende *in concreto* uit om afbreuk te kunnen doen aan voormelde beoordeling. Verzoeker laat voormelde overwegingen inzake de beleving van zijn religie in België, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, voor het overige volledig onverlet zodat ze, bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift daarentegen wel in op de overwegingen inzake zijn standpunt over vrouwenrechten. Vooreerst hekelt hij dat hem verweten wordt het geweer van schouder te veranderen wanneer hij over dit onderwerp begint te praten, hetgeen niet zou blijken uit zijn verklaringen. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* verzoeker op een bepaald moment bevraagd heeft over de beleving van zijn religie in België, dat verzoeker op een bepaald moment, verder peilend naar dit onderwerp, het volgende gevraagd wordt: "*Maar u bent een soennitisch moslim. Waarom zou u in Afghanistan niet kunnen meegaan in de manier waarop het daar gaat, het bidden, het vasten*?" en dat hij vervolgens in algemene termen over vrouwen- en kinderrechten begint te spreken, zonder dit te koppelen aan zijn religie. Aldus blijkt dat verzoeker wel degelijk plots van onderwerp switchte en dus het geweer van schouder veranderde. Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het louter tegenspreken van de pertinente gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen zoals de verklaring van zijn advocaat aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud op 9 mei 2025 dat hij als gezinshoofd actief zal moeten participeren aan de onderdrukking van onder meer zijn eigen echtgenote, hetgeen geen afbreuk doet aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker betoogt dat hij niet beschikt over geldige Afghaanse reisdocumenten, wijst de Raad er vooreerst op dat in de COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, wordt gesteld dat medewerkers van de Afghaanse ambassade in Brussel in januari 2023 bevestigen dat hun consulaat geen nieuwe paspoorten uitreikt, maar wel de geldigheid van verlopen paspoorten met vijf jaar kan verlengen. Het door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde attest van de *Embassy & Mission of the Islamic Republic of Afghanistan, Brussels*, van 2 mei 2023 bevestigt dit nu hieruit blijkt dat deze ambassade het uitreiken van paspoorten nog steeds opschort tot nader order. Er ligt geen informatie voor waaruit zou kunnen blijken dat dit heden zou zijn hernomen. Verzoekers verwijzing naar een scenario waarbij hij zou moeten reizen met een paspoort uitgereikt door een ambassade die nog steeds trouw is aan de voormalige Afghaanse regering, is hoe dan ook niet dienstig. Voor zover verzoeker enerzijds stelt dat de Afghaanse ambassade in Brussel, indien deze opnieuw documenten zou afleveren, door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban, en anderzijds dat, waar de Afghaanse ambassade geen Afghaanse reisdocumenten kan afleveren en in geval van identificatie van de betrokkene door de Afghaanse ambassade, een Europese *laissez-passer* van de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene de mogelijkheid zal geven om naar Afghanistan te reizen, werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer in de negatieve aandacht zal komen omwille van zijn verblijf en activiteiten in België, zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer om die reden bij aankomst in de luchthaven of in zijn dorp geviseerd zal worden. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker louter omwille van het gebruik van een reisdocument, waaruit eventueel een verblijf in Europa zou kunnen afgeleid worden, vervolging zou riskeren. Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort, dan wel een Europese *laissez-passer*.

Verder kan uit de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer niet blijken dat terugkeer voor iemand als verzoeker, die geen specifiek profiel heeft, in regel problematisch is. Waar verzoeker aanvoert dat hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan verschillende *checkpoints* van de taliban zal moeten passeren waarbij zijn gsm zal doorgelicht worden, laat hij na afdoende te concretiseren waarom een controle van de inhoud van zijn gsm hem in gevaar zou kunnen brengen. De Raad herhaalt in dit verband dat

uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de controleposten vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviseerd bij deze controleposten.

Wat betreft verzoekers uitgebreid betoog in het verzoekschrift en eerste aanvullende nota over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd, waarbij het Wetboek van Strafvordering discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestatie en straffen legaliseert en waarin willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer zal worden vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering/normoverschrijding, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviseerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Ook de omstandigheid dat verzoeker afkomstig zou zijn uit een conservatief en ruraal gebied in de provincie Nangarhar, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat de ISKP en het salafistische gedachtengoed traditioneel meer aanwezig zijn in Nangarhar.. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

De Raad wijst er voorts op dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen. Verzoekers betoog kan dan ook niet anders doen besluiten.

Verder bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar ’s Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

De Raad concludeert, gelet op het geheel van wat voorafgaat, dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden geviseerd en/of vervolgd.

Verzoekers algemeen betoog in zijn verzoekschrift waarbij hij de arresten S. en A. van 21 september 2023, C-151/22 en K. en L., van 11 juni 2024, C-646/21 van het Hof van Justitie in verband met de interpretatie van de vervolgingsgronden politieke en religieuze overtuiging en het behoren tot een specifieke sociale groep bespreekt als 'nieuw juridisch element', doet hier niet anders over oordelen. Immers werd reeds geoordeeld dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden geviseerd en/of vervolgd. Hierbij werd ook geenszins uitsluitend uitgegaan van daadwerkelijke verwestering of een onverkorte toepassing van het 'internaliseringscritrium', waarnaar in het verzoekschrift veelvuldig verwezen wordt. Er is daarom geen reden om in te gaan op verzoekers betoog dat hem een politieke dan wel religieuze overtuiging zal worden toegeschreven of dat hij zal worden beschouwd als behorend tot een specifieke sociale groep omwille van de manier waarop hij zijn leven en zijn ontwikkeling in België heeft ingevuld.

Daarnaast maakt verzoeker niet aannemelijk een risico te lopen in Afghanistan omwille van zijn profiel als broer van een in België erkend vluchteling en zijn vermeend behoren tot een overheidsgezinde familie. De bestreden beslissing luidt in dit verband als volgt:

"*Als laatste dient te worden aangestipt dat het loutere gegeven dat uw jongere broer in België als vluchteling werd erkend, allerminst betekent dat u internationale bescherming dient te worden toegekend. Ieder verzoek om internationale bescherming moet immers afzonderlijk en op individuele wijze worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst en met de individuele elementen die worden aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Uw bewering dienaangaande, namelijk dat u hierdoor nergens anders heen zou kunnen, kan niet worden gevolgd (CGVS, p. 8). Uit uw verklaringen mag daarenboven nergens blijken dat de aan uw broer verleende beschermingsstatus voor u persoonlijk enige wezenlijke veranderingen, op welk vlak dan ook, teweeg zou hebben gebracht. Dat uw ouders, broers en zussen inmiddels Afghanistan zouden hebben verlaten en de gezinsherenigingsprocedure zouden hebben opgestart, betekent daarbij niet dat u in uw land van herkomst niet langer over een netwerk beschikt (zie supra). Dient te worden beklemtoond dat u een volwassen man met eigen gezin bent en dat uw gezin en schoonfamilie hun leven in uw geboortedorp verderzetten. Er zijn daarbij geen indicaties voorhanden dat het gegeven dat uw broer in België als vluchteling werd erkend bij een terugkeer naar Afghanistan voor de taliban een reden zou vormen om u te viseren. Dit betreft een loutere hypothese die u op geen enkele manier weet te onderbouwen. Een vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. Zoals reeds aangehaald, u hebt doorheen uw asielaanvragen op geen enkele manier enigszins aannemelijk weten maken dat u in bijzonder onder aandacht van de taliban zou komen. Dat de afwezigheid van uw broer en familie vragen met zich zou meebrengen en negatief op u zou afstralen, is opnieuw een verklaring die het hypothetische niet overstijgt (CGVS, p. 16, p. 19).*
Wat betreft het element dat u zogezegd zou behoren tot een overheidsgezinde familie, dient enige nuance te worden aangebracht. Andermaal dient te worden benadrukt dat u volstrekt ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw eigen vermeende betrokkenheid in de strijd tegen de taliban. Verder beperkt het overheidsgezinde karakter van uw familie zich tot een enkele paternale die voor het Afghaanse leger actief is geweest. De man is echter al jaren voor uw vertrek uit Afghanistan overleden (CGVS, p. 4; CGVS d.d. 5/10/2022, p. 12, p. 13). Daarbij kon u reeds ten tijde van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS weinig over diens werkactiviteiten vertellen en toonde u hierin amper betrokkenheid. U gaf bovendien te kennen dat de familie nooit enige problemen heeft ervaren met de taliban ingevolge de werkactiviteiten en/of de dood van deze oom. De zogezegde problemen die u en uw familie met de taliban zouden hebben ervaren, werden daarbij in het verleden reeds als ongeloofwaardig bestempeld. Daarbij dient te worden vastgesteld dat uw gezin [zich tot voor kort] *en schoonfamilie zich tot op heden in uw geboortedorp bevinden, zich doorheen de regio verplaatsen en dat zij daar zonder enige problemen in het dagelijkse leven met de taliban in aanraking komen (CGVS, p. 5, p. 6). Het loutere gegeven dat u familie bent van een medewerker van de voormalige overheid is aldus onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Er is geen enkele aanwijzing voorhanden om aan te nemen dat u in de toekomst vervolging zou riskeren omwille van de familieband met uw oom langs vaderszijde.*"

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij zelf reeds meer dan vijf jaar weg is uit Afghanistan, dat hij samen met zijn broer vertrok en dat hij onder de aandacht van de taliban zal komen bij terugkeer omdat hij zich zal moeten verantwoorden voor zijn eigen vertrek en de afwezigheid van zijn broer, verwijst de Raad naar voormelde motivering en voormelde beoordeling inzake zijn vermeende (toegeschreven)

verwestering/normoverschrijding, waardoor niet aangenomen kan worden dat hij hierdoor problemen zou kennen. Verzoeker brengt niets bij waaruit blijkt dat uit het loutere feit dat zijn broer in België erkend werd als vluchteling een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde kan worden afgeleid.

Verder, wat betreft het profiel van zijn oom, merkt de Raad op dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het louter aanhalen van algemene informatie over de situatie van mensen die voor de voormalige Afghaanse overheid werkten en diens familieleden. Dergelijke algemene informatie is geenszins afdoende om aan te tonen dat verzoeker een vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Afghanistan, hetgeen *in concreto* dient te worden aangetoond. In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden vaststelde dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij problemen zal kennen omwille van zijn oom. De thans aangevoerde algemene informatie doet geen afbreuk aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing die betrekking hebben op verzoekers individuele situatie en waaruit, zo weze herhaald, genoegzaam blijkt dat hij niet aannemelijk maakt dat hij problemen zal krijgen omwille van zijn overleden oom. Ook het gegeven als zou verzoekers' verklaringen overeenstemmen met deze informatie doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

De Raad besluit dat uit voormelde elementen, afzonderlijk of in hun onderlinge samenhang bekeken, geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming aan verzoeker. Dat er in de bestreden beslissing geen uitdrukkelijke melding wordt gemaakt dat voormelde elementen ook cumulatief werden beoordeeld, neemt niet weg dat de commissaris-generaal wel een dergelijk onderzoek heeft gevoerd.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog betoogt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing blijk geeft van een subjectieve en vooringenomen houding, wijst de Raad erop dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.11. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, wijst de Raad erop dat het begrip "*ernstige schade*" in oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (daarna de richtlijn 2011/95/EU en heden Verordening (EU) 2024/1347) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.
Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in oud artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor*

socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in oud artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen was reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus"*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloten de Verenigde State, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus"*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus"*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus"*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan (zie *supra*).

Bij gebrek aan een actor in de zin van oud artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat de mensenrechtensituatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië, wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", er heden in Afghanistan wel degelijk een *de-facto*regering aanwezig is, met *de-facto*ministers en *de-facto*functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi".* Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook vóór de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is hierbij van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te

voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviseerd. De Raad herinnert eraan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld *normaliter* op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ten overvloede herhaalt de Raad dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het Belgische asielrecht valt, waar de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.12. Veder verwijst verzoeker naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig oud artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c,) van de voormalige richtlijn 2011/95/EU (heden: de Verordening (EU) 2024/1347) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleert, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en het AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Een vergelijking van de ACLED gegevens voor januari–november 2024 en dezelfde periode in 2025 toont een algemene daling van het geweldsniveau in Afghanistan. Zo daalde het aantal geweldsincidenten van 958 naar 684; het aantal "*battles"* daalde van 371 naar 222 en het aantal incidenten "*violence against civilians*" daalde van 493 naar 337. Daarentegen nam het aantal "*explosions/remote violence*" toe van 94 naar 125, voornamelijk door, hetgeen voornamelijk wordt veroorzaakt door Pakistaanse luchtbombardementen en een toegenomen activiteit van het AFF en het NRF. Volgens UCDP data daalde het aantal burgerslachtoffers in 2025 (tot november) met 33%, van 426 naar 287 burgerdoden. *Rawadari* meldt eveneens een daling in burgerslachtoffers door explosies of zelfmoordaanslagen, met name 11 doden en 35 gewonden in de eerste helft van 2025, hetgeen een daling is van 33,3% (doden) en 50% (gewonden) vergeleken met dezelfde

periodes in 2024 en 2023. Volgens ACLED kon 80% van de 467 incidenten *"violence against civilians*" tijdens de referentieperiode 1 oktober 2024 tot 30 november 2025, worden toegeschreven aan de *de-facto*autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de *sharia* wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het grootste aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kabul, met voornamelijk acties van de veiligheidsdiensten tegen burgers en acties van verzetsbewegingen tegen de *de-facto*autoriteiten. De provincie Paktika kende in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37) (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 52-70).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de-facto*talibanautoriteiten. Voor de periode van 1 augustus 2024 tot 31 juli 2025, registreerde de Verenigde Naties 227 aanvallen door de verzetsgroepen en de periode van 1 mei tot 31 oktober 2025 werden er 38 bijkomende aanvallen geverifieerd. Het merendeel van deze aanvallen, in de vorm van "*battles*" en "*explosions/remote violence*", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de-facto*veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Bij incidenten waarin het NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd. Voor de periode van 1 oktober 2024 tot 30 juni 2025 vermeldt UNAMA zes aanvallen uitgevoerd door verzetsgroepen waarbij 37 burgers gewond raakt en één burger werd gedood. UCDP registreerde vijf burgerdoden als gevolg van confrontaties tussen de *de-facto*veiligheidstroepen en verzetsgroepen binnen de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de-facto*autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 56-58).

ISKP daarentegen viseert zowel de *de-facto*autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de-facto*talibanautoriteiten. In de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 registreerde ACLED 13 aanvallen door de ISKP. Wat betreft de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 veroorzaakten incidenten waarbij ISKP betrokken was 20 burgerdoden. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de-facto*autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' (*Tehreek-e-Taliban* (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de-facto*talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de-facto*autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan - Country Focus*" van januari 2026 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar, district Khogyani. Uit de thans in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.
Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog volledigheidshalve op dat verzoeker, die meerderjarig is en nog over een netwerk beschikt in zijn regio van herkomst, hoe dan ook evenmin persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.13. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de door verzoeker in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek neergelegde documenten reeds allemaal besproken werden in de voorgaande beoordeling.

2.3.14. Verzoeker slaagt er, gelet op het geheel van wat voorafgaat, niet in om nieuwe elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 van de Verordening (EU) 2024/1347, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van oud artikel 48/4 van dezelfde wet en van artikel 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het tweede beschermingsverzoek van verzoeker *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien oud artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming.

2.3.15. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.16. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties en in dit verband rechtspraak van onder meer het Hof van Justitie aanhaalt, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de (voormalige) richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor 'gedeelde bewijslast', maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid, van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. In dezelfde zin bepaalt artikel 4, lid 1, van de Verordening (EU) 2024/1347 dat verzoekers alle elementen waarover zij beschikken ter staving van hun verzoek om internationale bescherming dienen te verstrekken. Nog daargelaten dat in deze bepaling niet langer expliciet melding wordt gemaakt van een plicht tot samenwerking in hoofde van de asielinstanties, doet die dus in elk geval geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan te verstrekken.

Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of het vermeende reële risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, wat hij – gelet op het voorgaande – heeft nagelaten.

2.3.17. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS